

Sygnatura akt IV Ka 651/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Sylwana Wirth (spr.)
Sędziowie :	SSO Adam Pietrzak SSO Krzysztof Płudowski
Protokolant :	Ewa Ślemp

przy udziale Władysławy Kunickie-Żurek Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu dnia 7 października 2014 roku

sprawy **J. Ż.**

syna A. i B. z domu S.

urodzonego (...) w S.

oskarżonego z art. 178 a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 11 czerwca 2014 roku, sygnatura akt VI K 798/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza 200 złotych opłaty za to postępowanie.

Sygnatura akt IV Ka 651/14

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Świdnicy wniósł akt oskarżenia przeciwko J. Ż. oskarżając go o to, że:

w dniu 8 września 2013 roku w Ś. woj. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości – 2,5 promila (I badanie) i 2,7 promila (II badanie) zawartości alkoholu we krwi prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...)

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

Wyrokiem z dnia 11 czerwca 2014 roku (sygnatura akt VI K 798/13) Sąd Rejonowy w Świdnicy

I. oskarżonego J. Ż. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 178a § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 stawek (stu) stawek dziennych, przyjmując, iż wysokość jednej stawki dziennej wynosi 20 (dwadzieścia) złotych;

II. na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat;

III. na podstawie art. 43 § 3 kk zobowiązał oskarżonego do zwrotu dokumentów uprawniających do prowadzenia pojazdów mechanicznych organom, które dokumenty te wydały;

IV. na podstawie art. 49 § 2 kk orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 300 (trzystu) złotych;

V. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku kary grzywny zaliczył okres zatrzymania oskarżonego w sprawie od dnia 08 września 2013 roku do 09 września 2013 roku, przyjmując jeden dzień zatrzymania za równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny;

VI. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki powstałe od chwili wszczęcia postępowania w kwocie 1053,17 złotych i zobowiązał go do uiszczenia 200 złotych tytułem opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego J. Ż., zaskarżając wyrok w całości, zarzucając:

1) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:

a) art. 2 § 2, 4, 5 § 2, 7, 92, 366 § 1 i 410 kpk poprzez powierzchowną, nieobiektywną, jednostronną i dowolną a więc w istocie arbitralną analizę całokształtu ujawnionych faktów, stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku, naruszającą zasadę swobodnej oceny dowodów, wbrew zasadom logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, w szczególności poprzez bezkrytyczne i wybiórcze oparcie się podczas wyrokowania na zeznaniach świadków J. S., K. L., B. F. oraz funkcjonariuszy policji: Ł. P. i M. C. mimo istniejących w tych zeznaniach niejasności i nieścisłości w szczególności dotyczących faktu kierowania przez oskarżonego samochodem marki F. (...) pod wpływem alkoholu, czasu spożywania alkoholu, co miało bardzo istotne znaczenie dla uznania winy J. Ż., a także przez niezasadne odmówienie waloru wiarygodności zeznaniom świadka D. Ż. (żony oskarżonego, która na co dzień sama użytkowała samochód F. (...)) w części, w której podała, że samochód marki F. (...) nie miał innych uszkodzeń ponad te, które spowodowała w sierpniu 2013 roku, a które to zeznania potwierdzały wersję podawaną przez oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do niewyjaśnienia i nienależytego rozważenia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a w konsekwencji do niesłusznego skazania oraz rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości w zakresie ustalenia sprawstwa z art. 178a § 1 kk na niekorzyść oskarżonego J. Ż.;

b) art. 193 § 1 w zw. z art. 167 kpk oraz art. 170 § 1 pkt 5 kpk w zw. z art. 94 § 1 pkt 5 kpk w zw. z art. 6 kpk poprzez bezpodstawne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy z dnia 22.05.2014 roku z opinii biegłego z zakresu badań fizykochemicznych, na okoliczność ustalenia czy substancja koloru jasnego naniesiona na uszkodzony tylny zderzak T. (...) o nr rej. (...), po prawej stronie, stanowi lakier z samochodu F. (...) o nr rej. (...), czy też pochodzi z innego źródła oraz ustalenia, czy substancja koloru ciemnego naniesiona na przedni zderzak F. (...), po jego lewej stronie, stanowi lakier z T. (...), czy też z innego źródła, jako zmierzającego do przedłużenia postępowania, w sytuacji gdy mierzały one jedynie do weryfikacji wartości dowodowej zeznań świadków, w tym J. S. i wyjaśnienia istotnych dla oskarżonego okoliczności, w tym kategorycznego ustalenia czy doszło do ewentualnych wzajemnych naniesień kolorów na elementy obu samochodów w chwili zdarzenia; a nadto oddalenie wniosku dowodowego postanowieniem pozbawionym wbrew przepisom ustawy uzasadnienia, co uniemożliwia kontrolę zasadności tej decyzji procesowej, a nadto stanowi poważne naruszenie prawa do obrony oskarżonego;

c) art. 201 kpk w zw. z art. 7 kpk poprzez nieobiektywną, wadliwą i dowolną ocenę materiału dowodowego, wbrew zasadom logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego i przyjęcie za podstawę rozstrzygnięcia wewnętrznie sprzecznej opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, której wnioski oparte zostały jedynie na podstawie akt, tj. fragmentach zeznań świadków i fotografiach T. (...) oraz lakonicznych opisach śladów kolizji na F. (...), zawierającej sprzeczności gdyż w opinii na stronie 6 biegły podaje, iż „(...) nie można ustalić, czy naniesienie substancji koloru jasnego były lakierem z samochodu marki F. czy też nie (...)”, zaś na str. 22 „(...) substancja koloru jasnego naniesiona na lakierowane elementy wyposażenia samochodu marki T. (...) mogła być lakierem z samochodu marki F. (...), który był srebrny (jasny)(...)”; oraz, że „(...) uszkodzenia i zarysowania przedniego zderzaka F. (...), po jego lewej stronie mogły powstać w okolicznościach wynikających z materiału dowodowego sprawy. Tak zlokalizowane uszkodzenia i ślady na przednim zderzaku F. (...) mogły powstać w sytuacji przebiegu kolizji zgodnie z modelem, kiedy F. nadjechał z prawej strony T., jak i zgodnie z modelem, kiedy F. nadjechał z lewej strony T. (...)”;

d) art. 170 §1 i 3 kpk w zw. z art. 94 kpk w zw. z art. 6 kpk poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego z ustnej opinii uzupełniającej biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, która jest wewnętrznie sprzeczna i wymaga dodatkowych wyjaśnień, bez wskazania podstawy prawnej swej decyzji ani też uzasadnienia swojego stanowiska, co uniemożliwia kontrolę tej decyzji procesowej, a nadto stanowi poważne naruszenie prawa do obrony oskarżonego.

Konsekwencją powyższego jest:

2) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż:

a) oskarżony, będąc pod wpływem wcześniej spożytego alkoholu jechał swoim samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) ul. (...) w Ś. „pod prąd” tj. niezgodnie z nakazem kierunku jazdy, podczas gdy materiał dowodowy nie daje oczywistych podstaw do takiego stwierdzenia, a w szczególności czasookresu spożywania przez oskarżonego alkoholu gdyż świadek J. S. nie widział wnętrza samochodu, w którym to oskarżony siedział przez pewien czas, co nie wyklucza, że oskarżony spożywał alkohol na parkingu w samochodzie, co też potwierdzają zeznania funkcjonariusza policji, który widział w samochodzie oskarżonego 4 puste puszki po piwie, a nadto z opinii biegłego wynika, że materiał rzeczowy akt nie pozwala na kateryczne stwierdzenie, z której strony T. nadjechał F. przed wykonaniem skrętu w kierunku miejsca postojowego;

b) na wysokości wjazdu na parking przy bramie nr 4 przodem – stroną lewą swojego samochodu uderzył w tył stojącego na parkingu samochodu marki T. (...) o nr rej. (...), podczas gdy materiał dowodowy zebrany w niniejszym postępowaniu nie daje podstaw do tak katerycznych ustaleń

a podnosząc wskazane zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd okręgowy zważył:

apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Rozpoznając wniesiony w sprawie środek odwoławczy i odnosząc się do zarzutów obraży przepisów postępowania nie można uznać ich za zasadne.

Na początku poczynionych w powyższym zakresie rozważań zauważyć jednakże należy, iż stosownie do treści art. 438 pkt 2 kpk nie jest wystarczające wskazanie konkretnego uchybienia lecz konieczne jest również, dla skuteczności podniesionych zarzutów, wykazanie, iż naruszenie określonego przepisu miało wpływ na treść wydanego wyroku. Zauważyć w tym miejscu należy, iż wprawdzie w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy oddalając wniosek dowodowy obrońcy oskarżonego o przeprowadzenie badań fizykochemicznych uzasadniając swoje stanowisko zaznaczył jedynie,

iż wniosek ten w sposób oczywisty zmierza do przedłużenia postępowania przytaczając treść przepisu art. 170 § 1 pkt 5 kpk, odnosząc się natomiast w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, do powyższego wniosku wskazał, iż „przeprowadzenie wskazanych przez biegłego i wnioskowanych przez obronę badań fizykochemicznych nie jest możliwe po tak długim czasie od zdarzenia, a do tego w sytuacji gdy pojazd oskarżonego, nie był zabezpieczony, pozostawał stale w jego dyspozycji i ślady na tym ani też na T. nie zostały zabezpieczone po kolizji” a zatem na inne okoliczności stanowiące przesłanki do oddalenia tego wniosku – a czego nie można uznać za prawidłowe, to jednakże powyższe uchybienie nie można uznać za mające wpływ na treść wydanego orzeczenia. Analizując niniejszą sprawę zauważyć należy, iż oskarżonemu w niniejszej sprawie przedstawiony został zarzut popełnienia czynu polegający na tym, że w dniu 8 września 2013 roku w Ś. woj. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości – 2,5 promila (I badanie) i 2,7 (II badanie) zawartości alkoholu we krwi prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki F. (...) o nr rej (...). Okoliczność, iż w toku postępowania nie wyjaśniono czy substancja koloru jasnego naniesiona na uszkodzony tylny zderzak T. (...) o nr rej. (...), po prawej stronie, stanowi lakier z samochodu F. (...) o nr rej. (...), czy też pochodzi z innego źródła oraz ustalenia, czy substancja koloru ciemnego naniesiona na przedni zderzak F. (...), po jego lewej stronie stanowi lakier z T. (...), czy też z innego źródła nie oznacza, że nie jest możliwe ustalenie kwestii winy i sprawstwa oskarżonego za zarzucany mu czyn z art. 178a § 1 kk, jak stara się to przedstawić skarżący.

Zaznaczyć ponadto należy, odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 170 § 1 i 3 kpk w zw. z art. 94 kpk w zw. z art. 6 kpk, iż oddalenie przez sąd wniosku dowodowego złożonego przez stronę postępowania bez wskazania podstawy prawnej a także podania przyczyn dla których wniosek ten nie może zostać uwzględniony – jak miało to miejsce odnośnie wniosku złożonego przez obrońcę na rozprawie w dniu 26 maja 2014 roku o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej ustnej opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych – również nie można uznać za prawidłowe, jednakże również i w tym przypadku, uchybienie to nie miało wpływu na treść zaskarżonego wyroku i nie uniemożliwiało kontroli odwoławczej orzeczenia. Oddalając powyższe wnioski dowodowe Sąd I instancji nie naruszył prawa do obrony oskarżonego.

Odnosząc się do przedstawionego przez skarżącego naruszenia art. 201 kpk w związku z art. 7 kpk nie można uznać go za zasadny, brak jest podstaw do kwestionowania przedstawionej opinii oraz dokonanej w sprawie oceny tego dowodu. Zauważyć należy, iż jak wynika z przedstawionej przez biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych opinii podstawę jej sporządzenia stanowiły tak akta sprawy, dokumentacja szkodowa P., badania i analizy śladów kolizji drogowej na podstawie materiałów akt a także analizy kinematyczno – dynamiczna przebiegu kolizji drogowej. Skarżący we wniesionym środku odwoławczym czyni uwagi, iż biegły posługuje się pojęciem „mogły powstać” co nie przesądza o winie oskarżonego wskazując na nie kategoryczność opinii, zauważyć jednakże należy, iż biegły nie był świadkiem zdarzenia a dokonane w sprawie ustalenia co do sprawstwa oskarżonego Sąd orzekający oparł w oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Rozpoznając wniesioną apelację za niezasadne uznać należy stanowisko skarżącego jakoby w rozpoznawanej sprawie sąd I instancji dopuścił się naruszenia art. 2 § 2, 4, 5 § 2, 7, 92, 366 § 1 i art. 410 kpk. Wbrew odmiennym zapatrywaniom skarżącego wydany w sprawie przez sąd I rejonowy wyrok oparty został na całokształcie zgromadzonych dowodów i ujawnionych okoliczności, świadczących zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego, zgodnie z zasadą określoną w art. 4 kpk, które sąd orzekający w sposób wnikliwy i rzeczowy rozważył we wzajemnym powiązaniu. Przeprowadzona w sprawie ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jest zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, nie zawiera błędów natury faktycznej czy też logicznej i nie narusza granic swobodnej oceny dowodów. Rozpoznając podniesiony zarzut podkreślenia nadto także wymaga, iż art. 92 jest przepisem ogólnym który odnosi się do orzeczeń (wyroków, postanowień), natomiast konkretnie do wyroków i podstawy ich rozstrzygnięcia ma zastosowanie art. 410 kpk. Przedstawiając tezę, iż w niniejszej sprawie wskazane powyżej przepisy prawa procesowego zostały naruszone skarżący nie wykazał przy tym jakie dowody nie ujawnione na rozprawie stały się podstawą dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych jak również aby wyrokując sąd oparł się jedynie na części ujawnionego materiału dowodowego, mając na uwadze, iż okoliczności takich nie stwierdził również Sąd Okręgowy, zarzutu naruszenia nie można uznać za zasadny.

W niniejszej sprawie nie doszło również, wbrew odmiennym zapatrywaniom skarżącego, do naruszenia zasady in dubio pro reo określonej w art. 5 § 2 kpk. Odnosząc się do powyższego zarzutu podkreślenia wymaga, iż reguła in dubio pro reo odnosi się do nie dających się usunąć wątpliwości, które muszą być stwierdzone przez sąd rozpoznający sprawę, taka zaś sytuacja w niniejszej sprawie nie zaistniała, wyrokując sąd I instancji nie miał żadnych wątpliwości co do winy i sprawstwa oskarżonego – wątpliwości takie zgłosił jedynie skarżący. Na marginesie poczynionych w powyższej części rozważań zaznaczyć ponadto należy, iż nie można zasadnie wskazywać równocześnie w podniesionym zarzucie naruszenia przepisów postępowania, jak czyni to skarżący w niniejszej sprawie, na naruszenie art. 5 § 2 kpk w sytuacji gdy skarżący wyraża jednocześnie wątpliwości co do dokonanej przez Sąd I instancji oceny zgromadzonych dowodów albowiem regulacje art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. mają charakter rozłączny. Warto przywołać w tym miejscu pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 13 maja 2002 roku w którym Sąd Najwyższy wskazał, iż nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k., podnosząc wątpliwości strony, co do treści ustaleń faktycznych lub co do sposobu interpretacji prawa. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości, zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. W wypadku zatem, gdy pewne ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, czy też np. dania wiary lub odmówienia wiary wyjaśnieniom oskarżonego, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobody ocen, wynikającej z treści art. 7 k.p.k., lub też przekroczenia przez sąd tych granic i wkroczenia w sferę dowolności ocen (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 13 maja 2002 roku V KKN 90/01).

W sprawie niniejszej Sąd Rejonowy uznając, że oskarżony J. Ż. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu a także ustalając iż w czasie zaistniałego zajścia lewą stroną kierowanego pojazdu uderzył w tył stojącego na tym parkingu samochodu marki T. (...) należącego do B. F. nie dopuścił się podnoszonego w apelacji błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia.

Zaprezentowana przez oskarżonego linia obrony została zweryfikowana przez Sąd I instancji w oparciu o zgromadzone dowody i trafnie uznana za próbę uniknięcia odpowiedzialności karnej. Odmienna wersja wydarzeń z dnia 8 września 2013 roku wynikająca z konsekwentnej i logicznej relacji przedstawionej przez J. S., w której wymieniony wskazał okoliczności zaistniałego zajścia, a także m.in. również z protokołów pobrania krwi oraz badań na zawartość alkoholu w organizmie oskarżonego, została słusznie potraktowana jako wiarygodną. W sprawie niniejszej brak jest ponadto podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań świadka K. L., wymieniony w swoich zeznaniach wskazywał na okoliczności które miał okazję zaobserwować, jak również na wypowiedziane przez J. S. uwagi odnośnie dostrzeżonego przez tego świadka zajścia. Zeznania wymienionych powyżej osób korespondują ze sobą i wzajemnie się uzupełniają, również logika zdarzeń przemawia za uznaniem ich za wiarygodne. W toku prowadzonego postępowania nie ujawniono okoliczności które mogłyby przemawiać za uznaniem, że wymienieni świadkowie mieliby celowo pomawiać oskarżonego o popełnienie przedmiotowego przestępstwa.

Kwestionując wydane w sprawie rozstrzygnięcie skarżący odwołując się do zeznań B. F. podnosi w uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego, iż sąd I instancji nie wziął pod uwagę zeznań wymienionego świadka, który w swojej relacji podał, iż przed zdarzeniem widział uszkodzony zderzak w pojeździe F. (...). Odnosząc się do zaprezentowanych w ramach powyższego zarzutu wywodów zauważyć jednakże w tym miejscu należy, iż odwołując się do zeznań złożonych przez wskazanego powyżej świadka skarżący czyni to w sposób dowolny i wybiórczy przywołując jedynie część przedstawionej przez wymienionego relacji, pomijając, ignorując pozostałą część relacji B. F. w złożonych przez niego zeznaniach. Przedstawiając nadto w uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego tezę, iż w zeznaniach świadków można dopatrzeć się wiele nieścisłości czy niejasności skarżący, poza tymi ogólnymi stwierdzeniami nie wskazuje na takie nieścisłości czy też niejasności. Odnosząc się w przedstawionej argumentacji do zeznań świadka K. L. autor apelacji czyni natomiast uwagę, iż świadek w swojej relacji potwierdził, że oskarżony był w dniu zdarzenia w stanie nietrzeźwości czemu wymieniony nie zaprzecza, wyrażając nadto sugestię, iż „świadek ten sądząc, iż oskarżony,

który raz kolejny wracał z domu do swojego samochodu, będzie chciał odjechać poprosił go o kluczyki, które zostały mu wydane”. Zauważyć w tym miejscu należy, iż o zaistniałym zajściu – jak wynika z przedstawionej relacji – świadek uzyskał informacje od J. S., zaś gdy wyszedł z budynku dostrzegł on wówczas oskarżonego, który podszedł w kierunku samochodu jak wskazał świadek „widziałem, że od strony parku idzie nietrzeźwy mężczyzna. Ten mężczyzna szedł chwiejnym krokiem” (...) „on podszedł do stojącego samochodu marki F. otworzył go i wsiadł na miejsce kierowcy” (k. 31), wskazując ponadto w swoich zeznaniach, iż „oskarżony od razu zaczął do mnie mówić, żebyśmy się dogadali nie proponował jak” (...) Z policjantami oglądałem uszkodzenia F. i na pewno na zderzaku były ślady granatowego lakieru”(k. 87) .

Analizując niniejszą sprawę stwierdzić należy, iż wyniki przeprowadzonych badań na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu jak również we krwi oskarżonego nie budzą żadnych wątpliwości. Faktu spożywania tego dnia alkoholu przed zaistniałym zdarzeniem nie wykluczył sam oskarżony J. Ż..

Z przytoczonych powyżej względów apelacja oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, należnych Skarbowi Państwa, orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk a wysokość opłaty ustalono na podstawie art. 8 i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r. (Dz. U. Nr 49, poz. 223 ze zmianami) obciążając nimi oskarżonego.